

AFREKENING MET MILJONAIR METZGER

Bob Evers lag in wankel evenwicht op zijn linkerzij op een bed dat bestond uit een kofferbank waartegen aan weerszijden een stoel was geschoven. De kofferbank was een hardhouten geval dat iets lager was dan de stoelen. Het hoogteverschil was opgevuld met dekens en vier handdoeken uit de kleine badkamer die grensde aan de tweepersoonskamer die Jan Prins had gehuurd in pension Klara aan de Wielandstrasse in Berlijn.

Omstreeks acht uur in de avond was Bob op het geïmproviseerde bed geploft en hij was als een blok in slaap gevallen. 's Nachts had hij zich enkele malen omgedraaid en daarbij was hij een paar keer gevaarlijk dicht bij de rand gekomen. Als door een wonder had hij zich steeds net op tijd teruggerold en hij had kans gezien om op het bultige bed ruim twaalf uur bewusteloos door te brengen. In de paar seconden waarin hij tussen slapen en waken verkeerde, zag hij droomflarden vol brandende auto's en gillend bioscooppubliek en toen hij een beweging maakte om een grote man die hem bij zijn middel wilde grijpen van zich af te schudden, rolde hij van het bed en sloeg hij tegen de vloer.

Het duurde nog zeker vijf volle seconden voor hij wist waar hij zich bevond. Het was net of de droom nog nawerkte. Hij zag twee grote broers voor zich en een veel kleinere man die met een revolver zwaaide.

‘Help,’ zei Bob en hij werd prompt klaarwakker door zijn eigen stem.

Hij duwde een deken die half over hem heen was gevallen van zich af en opende zijn ogen.

Op minder dan anderhalve meter afstand zag hij een van de helderblauwe kijkers van Arie Roos naar hem staren.

‘Ga weg,’ kreunde hij, terwijl hij zijn ogen stijf dicht deed.

Arie grinnikte. ‘Help? Ben je bang voor een deken of heb je strijd geleverd met de kofferbank?’

‘Ik droomde van een prinses op een wit paard, maar toen ik met haar mocht trouwen kreeg ze rood haar, sproeten en bolle wangen. Vind je het gek dat ik van mijn bed viel.’

Arie lachte zacht. ‘Allerminst,’ zei hij plechtig. ‘Soms schrik ik van mezelf, vooral ’s morgens. Ik ben blij dat je eindelijk wakker bent.’

‘Hoe laat is het?’

‘Dik na achten. We hebben een half etmaal geslapen.’

‘Het werd tijd ook,’ knorde Bob. Hij ging zitten en rekte zich uit. ‘Hoe is het met Jan?’

Arie hield een vinger tegen zijn lippen. ‘Luister maar.’

Boven het stadsrumoer uit hoorden ze een zingend geluid. Helemaal regelmatig was het niet. Het was net alsof er het gepruttel tussendoor klonk van een pot die was gevuld met water dat na elke tien seconden aan de kook raakte en daarna weer iets afkoelde.

‘Hij lijkt een boktor die zich door hard hout knaagt.’

‘Maar dan wel een tor die zes keer per minuut bellen blaast van vreugde. Zo gaat het al een half uur. Ik lig een machtige tijd wakker, joh, maar ik wilde geen nodeloos geluid maken.’

Bob smoorde een gaap door een hand tegen zijn mond te drukken. ‘Nobel van je, maar ik moet nu toch echt even naar het toilet. Heb je eten in de buurt?’

Arie greep naast zich en even later sjokte Bob naar de badkamer met een blikje limonade in de ...